

3. พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่และไม่เปลี่ยนแปลง (The Living and Consistent God)

เขียนโดย บรรพต เวชกามา

วันเสาร์ที่ 16 มิถุนายน 2012 เวลา 12:20 น. - แก้ไขล่าสุด วันเสาร์ที่ 16 มิถุนายน 2012 เวลา 12:43 น.

พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่และไม่เปลี่ยนแปลง

(The Living and Consistent God)

เขียนโดย...บรรพต เวชกามา (ศูนย์พันธกิจอัครทูต)

วันเสาร์ที่ 26 พฤษภาคม 2012 เวลา 14:00 น.

พระเจ้าในแบบที่เป็นบุคคล พระองค์ได้สำแดงตนโดยการติดต่อกับมนุษย์ ได้ตรัสกับเขา ซึ่งเป็นการสำแดงพระองค์ทางประวัติศาสตร์และภูมิศาสตร์ ในพระคัมภีร์เดิมนั้นพระองค์เป็นพระเจ้าแห่งพระพิโรธ และการพิพากษาลงโทษ ซึ่งแตกต่างไปจากพระเจ้าผู้เป็นพระบิดาแห่งพระเยซูคริสต์ในพระคัมภีร์ใหม่ ซึ่งมีความเมตตาและความสุภาพอ่อนโยน จึงดูเหมือนว่า พระเจ้าที่สำแดงในพระคัมภีร์เดิมนั้น แตกต่างจากพระเจ้าที่สำแดงในพระคัมภีร์ใหม่ ซึ่งไม่เป็นความจริง

การสำแดงของพระองค์ในพระคัมภีร์เดิมนั้นมีลักษณะค่อยเป็นค่อยไป โดยเน้นว่าพระองค์เป็นพระเจ้าองค์เดียว แม้จะกล่าวถึงตรีเอกภาพ (Trinity) บ้าง แต่พระคัมภีร์ใหม่ได้เปิดเผยให้เห็นอย่างชัดเจนในคำตรัสของพระเยซูที่ตรัสว่า “ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้าเลย พระบุตรของเดียวผู้ทรงสถิตอยู่ในทรงของพระบิดา พระองค์ได้ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว” (ยอห์น 1:18) และพระองค์ได้ตรัสในข้อขึ้นบนที่ว่า

:

‘เรายังมีอีกหลายสิ่งที่จะบอกท่านทั้งหลาย แต่เดี๋ยวนี้ท่านยังรับไม่ได้ เมื่อพระธรรมแห่งความจริงจะเสด็จมาแล้ว พระองค์จะนำท่านทั้งหลายไปสู่ความจริงทั้งหมด เพราะพระองค์จะไม่ตรัสโดยพลการ แต่พระองค์จะตรัสสิ่งที่พระองค์ทรงได้ยิน และพระองค์จะทรงแจ้งให้ท่านทั้งหลายรู้ถึงสิ่งเหล่านั้นที่จะเกิดขึ้น พระองค์จะทรงให้เราได้รับเกียรติ เพราะว่าพระองค์จะทรงเอาสิ่งที่เราเป็นของเราสำแดงแก่ท่านทั้งหลาย ทุกสิ่งที่พระบิดาทรงมีนั้นเป็นของเรา เหตุฉะนั้นเราจึงกล่าวว่ พระธรรมทรงเอาสิ่งซึ่งเป็นของเรานั้นมาสำแดงแก่ท่านทั้งหลาย’ (ยอห์น 16:12-15)

อย่างไรก็ตาม การสำแดงของพระเจ้าอย่างค่อยเป็นค่อยไปนี้ เป็นเหมือนกับจิตรกรที่วาดภาพด้วยเริ่มด้วยการร่างก่อน แล้วค่อยๆ แต้มแต่งภาพนั้นจนกระทั่งภาพนั้นสำเร็จ (แท้จริงนั้นภาพนี้อยู่ในใจของจิตรกรแล้วตั้งแต่เริ่มวาด แต่ผู้ที่มองดูจะเห็นทีละขั้นเท่าที่จิตรกรจะวาดให้เห็นได้เท่านั้น) เช่นเดียวกับพระเจ้าที่จะค่อยๆ สำแดงทีละเล็กทีละน้อยเพิ่มพูนมากยิ่งขึ้น ในที่สุดการทรงสำแดงของพระองค์ก็สำเร็จในพระเยซูคริสต์ผู้เป็นพระธรรมนั้น (Logos= มาเกิดเป็นมนุษย์) และในคำพยานของบรรดาอัครทูตของพระองค์

ตั้งที่ผู้เขียนจดหมายถึงชาวฮีบรู กล่าวถึงการสำแดงของพระเจ้านี้ว่า:

‘ในโบราณกาลพระเจ้าได้ตรัสด้วยวิธีต่างๆ มากมายแก่บรรพบุรุษของเราทางคนทรงของพระเจ้า แต่ในวาระสุดท้ายนี้พระองค์ได้ตรัสแก่เราทั้งหลายทางพระบุตร...’
(ฮีบ 1:1,2)

ข้อความดังกล่าว ผู้เขียนบอกเราว่า วิธีการสำแดงในพระคัมภีร์เดิมต่างจากพระคัมภีร์ใหม่ เช่น ต่างวาระ (‘ในโบราณกาล’ และ ‘ในวาระสุดท้าย’) ต่างบุคคล (‘แก่บรรพบุรุษ’ และ ‘แก่เราทั้งหลาย’) และโดยเฉพาะแตกต่างกันในวิธีการ (‘ด้วยวิธีต่างๆมากมาย...ทางคนทรงของพระเจ้า’ และ ‘ทางพระบุตร’)

แม้ว่าทั้งเหตุการณ์ ผู้รับการสำแดง และวิธีการสำแดงแตกต่างกัน แต่ผู้ที่สำแดงนั้นเป็นองค์เดียวกัน คือพระเจ้า ผู้ซึ่งตรัสโดยวิธีต่างๆ
แก่บรรพบุรุษทางคนทรงของพระองค์นั้น เป็นพระเจ้า ซึ่งได้ตรัสแก่เราทางพระบุตรของพระองค์

เนื่องจากความจริงดังกล่าว เราจึงยืนยันได้ว่า พระเจ้าองค์เดียวกันนี้แหละเป็นพระเจ้าผู้บันดาลให้มีหนังสือพระคัมภีร์เดิม และพระคัมภีร์ใหม่ขึ้น
และให้เรียกพระคัมภีร์ทั้งหมดว่า ‘พระคำของพระเจ้า’ ในพระคัมภีร์นี้เราจะพบว่า พระเจ้าตรัสถึงเรื่องราวของพระองค์เอง เป็นเรื่องที่พระองค์ทรงวางแผนการ
และทำให้แผนการนั้นสำเร็จ คือช่วยมนุษย์ผู้ล้มลงในความบาปให้หลุดพ้นทางพระเยซูคริสต์

พระเจ้าผู้ช่วยกู้มนุษย์ให้หลุดพ้นนี้ เป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่และทรงปกครองโลก และพระองค์ทรงเป็นอยู่อย่างเดิมไม่มีการเปลี่ยนแปลง
‘พระบิดาแห่งบรรดาดวงสว่าง ในพระบิดาไม่มีการแปรปรวน หรือไม่มีเจอันเนื่องจากการเปลี่ยนแปลง’ (ยก 1:17)

พระเจ้าองค์เที่ยงแท้ผู้ทรงพระชนม์อยู่ และไม่มีการเปลี่ยนแปลงนี้ แตกต่างจากรูปเคารพ ที่ต้องใช้มนุษย์เป็นผู้สร้างขึ้น และต้องใช้กำลังมนุษย์แบกหามไป
แต่พระองค์เอง เป็นผู้แบกภาระของประชากรของพระองค์:

‘โอ วงศ์วานของยาโคบเอ๋ย จงฟังเรา คือบรรดาคคนที่เหลืออยู่ในวงศ์ของอิสราเอล ผู้ซึ่งเราอุ้มมาตั้งแต่กำเนิด ชุมมาตั้งแต่ในครรภ์ จนกระทั่งเจ้าแก่ เราก็คือพระองค์นั้น
เราจะอุ้มเจ้าจนเจ้าถึงผมหยอก เราได้สร้าง เราจะชูไว้ เราจะอุ้มและเราจะช่วยให้พ้น’ (อสย 46:3,4)

รูปเคารพเหล่านั้นช่วยคนให้หลุดพ้นไม่ได้ และคนทรงของพระเจ้ารู้สึกสะอิดสะเอียนเป็นอย่างมาก รูปเคารพเหล่านั้นเป็นสภาพอันไร้ชีวิต:

เขียนโดย บรรพต เวชกามา

วันเสาร์ที่ 16 มิถุนายน 2012 เวลา 12:20 น. - แก้ไขล่าสุด วันเสาร์ที่ 16 มิถุนายน 2012 เวลา 12:43 น.

‘รูปเคารพของคนเหล่านั้นเป็นเงินและทองคำ

เป็นหัตถกรรมของมนุษย์

รูปเหล่านั้นมีปาก แต่พูดไม่ได้

มีตา แต่ดูไม่ได้

มีหู แต่ฟังไม่ได้ยิน

มีจมูก แต่ดมไม่ได้

มีมือ แต่คว้าไม่ได้

มีเท้า แต่เดินไม่ได้

รูปเหล่านั้นทำเสียงในคอไม่ได้’

(สดด 115:4-7)

ส่วนพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่นั้น ตรงกันข้ามกับรูปเคารพ ‘พระเจ้าของเราทั้งหลายอยู่ฟ้าสวรรค์ สิ่งใดที่พระองค์พอพระทัย พระองค์ก็ทรงกระทำ’ (สดด 115:4-7)
พระองค์เป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ทรงมองเห็น ทรงได้ยิน ตรัสได้ และทรงกระทำการทุกอย่าง

ในสภาพที่เป็นพระเจ้าแห่งธรรมชาตินั้น พระองค์ควบคุมความเป็นไปของจักรวาลที่พระองค์ได้ทรงสร้างขึ้นและบรรดาสิ่งมีชีวิตทั้งหมด

เขียนโดย บรรพต เวชกามา

วันเสาร์ที่ 16 มิถุนายน 2012 เวลา 12:20 น. - แก้ไขล่าสุด วันเสาร์ที่ 16 มิถุนายน 2012 เวลา 12:43 น.

แม้จะเป็นภัยพิบัติตามธรรมชาติที่อยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของพระองค์ ‘ทะเลเป็นของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสร้างมัน’ (สดด 95:5) และ ‘ลมพายุ’ ได้กระทำให้พระบัญชาของพระองค์สำเร็จ (สดด 148:8)

ดังนั้น พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่จึงสำแดงพระองค์ทั้งในพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่ ว่าพระองค์เป็นพระเจ้าผู้ครอบครอง พระองค์ทรงพระชนม์อยู่ตลอดไป พระองค์เป็นพรหมวิหารสี่ และพระพิโรธ พระองค์ช่วยให้หลุดพ้นและการพิพากษา บางทีดูเหมือนว่าสิ่งเหล่านี้จะเข้ากันไม่ได้เลย

เหมือนที่ได้กล่าวมาแล้วว่าพระเจ้าในพระคัมภีร์เดิมเป็นพระเจ้าแห่งพระพิโรธ และพระเจ้าในพระคัมภีร์ใหม่เป็นพระเจ้าแห่งพระเมตตากรุณา ซึ่งนับว่าเป็นการเข้าใจผิดทีเดียว เพราะพระคัมภีร์เดิมก็แสดงถึงว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งความเมตตากรุณาด้วย และในพระคัมภีร์ใหม่ก็มีการชี้ให้เห็นว่า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งการพิพากษาลงโทษด้วย พระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่ ได้แสดงว่าพระองค์เป็นพระเจ้าแห่งพรหมวิหารสี่ และพระเจ้าแห่งพระพิโรธ ทั้งสองพระลักษณะในเวลาเดียวกัน

ยอห์นได้กล่าวไว้ว่า ‘พระเจ้าทรงมีพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาต่อโลก จนได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์’ และในบทเดียวกันตอนท้ายก็บอกว่า ผู้ที่ไม่เชื่อฟังพระบุตรก็จะได้เห็นชีวิต แต่พระพิโรธของพระเจ้าตกแก่เขา (ยอห์น 3:16,36)

ทำนองเดียวกันเปาโลได้พรรณานาสภาพของผู้ที่รับจดหมายฝากไว้ว่า ‘เป็นคนควรแก่พระอาญาเหมือนอย่างคนอื่น’ และในข้อต่อไปได้เขียนไว้ว่า พระเจ้า ‘ทรงเปี่ยมด้วยพระกรุณา’ และทรงมีพรหมวิหารสี่ต่อเราอย่างใหญ่หลวง’ (อฟ 2:3,4)

คำอธิบายของพระคัมภีร์ในเรื่องพระเจ้าเป็นพรหมวิหารสี่ และความพิโรธ พระเจ้าเป็นความหลุดพ้นและการพิพากษา มีเพียงประการเดียว คือพระเจ้าทรงเป็นอย่างที่พระองค์เป็น และจะทรงกระทำตามพระลักษณะของพระองค์

ด้วยเหตุที่ ‘พระเจ้าทรงเป็นพรหมวิหารสี่’ ดังนั้นพระองค์จึงทรงมีพรหมวิหารสี่ต่อโลก และประทานพระบุตรของพระองค์ให้แก่เราทั้งหลาย (1 ยอห์น 4:8,9) แต่ ‘พระเจ้าของเรานั้นทรงเป็นเพลิงที่เผาผลาญ’ ด้วย (ฮีบ 12:29;ดูเปรียบเทียบกับ ฉธก 4:24) ในพระลักษณะแห่งความบริสุทธิ์อย่างดีเลิศสมบูรณ์นั้นไม่สามารถจะอะลุ่มอล่วยให้กับความชั่วร้ายได้เลย แต่มันจะถูก ‘เผาผลาญ’ และพระองค์จะต่อสู้กับมันจนถึงที่สุด

ดังนั้นสิ่งที่สำคัญที่สุดคือ พระเจ้าได้ทรงสำแดง “พระคุณ” ของพระองค์ต่อเรา เพราะพระเจ้าในพระคัมภีร์เป็น ‘พระเจ้าผู้ทรงพระคุณล้ำเลิศ’ (1 ปต 5:10) พระคุณเป็นพรหมวิหารสี่ ซึ่งเป็นสิ่งที่พิเศษ

-เป็นสิ่งที่ถ่อมลง ยอมเสียสละ ยอมรับใช้

-เป็นสิ่งที่สำแดงความกรุณาต่อคนที่ไม่สมควร

-เป็นสิ่งที่จะต้องทำด้วยใจกว้างขวางต่อคนที่ไม่รู้จักและคนที่ไม่เหมาะสมที่จะได้รับพระคุณ

-เป็นพระกรุณาที่ประทานให้เปล่าๆ ไม่คิดมูลค่า คือมีความเมตตาต่อคนที่น่ารัง

-เป็นการติดตามหาคนที่ปฏิเสธพระองค์ คือช่วยคนสิ้นหวังให้ได้รับความหลุดพ้น

-เป็นการยกคนขอทานขึ้นจากกองขี้เถ้าให้นั่งกับบรรดาเจ้านาย (สดด 113:7,8)

พระคุณของพระเจ้านี้เองที่นำพระองค์ให้กระทำพันธสัญญากับชนชาติหนึ่งโดยเฉพาะ พระคุณพระเจ้าคือพระคุณแห่งพันธสัญญา แท้จริงนั้นพระคุณนี้มีมาถึงทุกคนโดยปราศจากการเลือกที่รักมักที่ชังอยู่แล้วซึ่งเรียกว่า ‘พระคุณทั่วไป’ (Common Grace) อันเป็นพระคุณที่ทรงประทานพระพร เช่น ความมีเหตุมีผล และการมีใจสำนึกผิดชอบ ความรักและความสวยงาม ชีวิตและอาหาร การสมรสและการมีบุตร งานและการพักผ่อน ระบบแห่งความเป็นไปของโลก และของประทานอื่นๆ อีกหลายอย่างแก่คนทั่วไป โดยไม่เจาะจง

การที่พระเจ้ากระทำพันธสัญญาพิเศษกับชนชาติอิสราเอลเป็นการประทานพระคุณตามพระลักษณะของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงริเริ่มที่จะเลือกชนชาติหนึ่งเพื่อพระองค์เอง และให้คำมั่นสัญญาว่าจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา พระองค์ไม่ได้เลือกชนชาติอิสราเอลเพราะอย่างยิ่งใหญ่กว่าหรือวิเศษกว่าชนชาติอื่นๆ แต่เหตุผลในการเลือกสรรนั้นขึ้นอยู่กับพระองค์เอง ดังที่โมเสสอธิบายไว้ว่า:

‘พระเจ้า...ทรงเลือกท่านทั้งหลาย...เพราะพระเจ้าทรงมีพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาแก่ท่านทั้งหลาย’ (ฉบบ 7:7,8)

คำว่า ‘พันธสัญญา’ (Covenant) เป็นภาษาทางกฎหมาย ซึ่งหมายถึงข้อตกลงที่ผูกมัดให้ทั้งสองฝ่ายต้องกระทำตาม เมื่อนำมาใช้ในพระคัมภีร์เพื่อจะกล่าวถึงการกระทำของพระเจ้านั้นไม่ควรจะคิดว่าเป็นการตกลงกันระหว่างสองฝ่ายที่สิทธิ์เท่าเทียมกันเหมือนดังคำสัญญาธรรมดาทั่วไป

แต่พันธสัญญานี้เป็นเหมือน ‘พินัยกรรม’ (Testament or will) ซึ่งผู้กระทำมีสิทธิ์ขาดในการที่จะยกหรือมอบให้ผู้ใดก็ได้ ในพระคัมภีร์ได้แบ่งออกเป็นสองภาค คือภาค

เขียนโดย บรรพต เวชกามา

วันเสาร์ที่ 16 มิถุนายน 2012 เวลา 12:20 น. - แก้ไขล่าสุด วันเสาร์ที่ 16 มิถุนายน 2012 เวลา 12:43 น.

‘พันธสัญญาเดิม’ กับภาค ‘พันธสัญญาใหม่’ คำว่า ดิอาเทเค (พันธสัญญาและพันธสัญญา

diatheke) ในภาษากรีกนั้นหมายถึงถึง

ในหนังสือจดหมายฝากผู้เขียนจึงเล่นกับคำสองคำนี้เพื่อชี้ให้เห็นชัดว่า พันธสัญญาของพระเจ้าที่เหมือนกับ ‘พันธสัญญา’ คือพระองค์เองทรงประทานพันธสัญญาให้เป็นมรดก (กท 3:15-18; ฮบ 9:15-18)

อย่างไรก็ตามพันธสัญญานี้ก็มีเงื่อนไข เพราะประชากรของพระองค์จำเป็นต้องเชื่อฟังและปฏิบัติตามพระบัญชาของพระองค์ นี่เป็นหน้าที่ในส่วนของประชากรเหล่านั้น และในส่วนของพระเจ้า พระองค์เองเป็นผู้ออกคำสั่งและประทานพันธสัญญาด้วย เพราะเหตุนี้แม้พันธสัญญาของพระเจ้าที่ภูเขาซีนายก็เป็นพันธสัญญาแห่งพระองค์

เป็นเรื่องสำคัญที่เราจะต้องเข้าใจว่า พันธสัญญาของพระเจ้านั้นไม่มีการเปลี่ยนแปลงเลย ตั้งแต่ทำไว้กับอับราฮัมจนถึงพระคริสต์ ฉะนั้นคนที่เชื่อของพระคริสต์โดยความเชื่อก็เป็นบุตรของอับราฮัม และเป็นผู้สืบทอดแห่งพันธสัญญาที่พระเจ้าทรงกระทำกับอับราฮัมนั้น (กท 3:24)

ธรรมเนียมปฏิบัติที่ประทานให้ที่ภูเขาซีนายไม่ได้ลบล้างพันธสัญญาแห่งพระองค์ ตรงกันข้ามกลับยืนยันรับรองเสียอีก ธรรมเนียมปฏิบัตินี้ชี้ให้เห็นชัดเจนยิ่งขึ้นว่าต้องเชื่อฟังและปฏิบัติตาม แต่ถ้าเราแยกธรรมเนียมปฏิบัติออกจากพันธสัญญาแห่งพระองค์แล้ว ก็จะทำให้ดูเหมือนว่าธรรมเนียมปฏิบัติแตกต่างจากบารมีพระเจ้าได้ และทำให้เห็นว่าธรรมเนียมปฏิบัติเป็นบทลงโทษคนบาปเพราะความไม่เชื่อฟัง ในขณะที่บารมีพระเจ้าให้ชีวิตโดยพระองค์

กล่าวโดยสรุป พระเจ้าแบบบุคคลนี้ ได้สำแดงพระองค์เองกับพวกอิสราเอล ตลอดประวัติศาสตร์อันยาวนาน พระองค์เป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ เป็นพระเจ้าผู้ไม่มีการเปลี่ยนแปลง เป็นพระเจ้าของมนุษย์ทุกคน เป็นพระเจ้าของทุกศาสนา พระองค์ได้ทรงทำ “พันธสัญญา” กับอับราฮัมว่าจะมาให้ความหลุดพ้นให้แก่มนุษย์ พระองค์เป็นพระเจ้าแห่งพระมหามวิหารสี่ และการพิพากษาลงโทษ ผู้ที่ต้องการจะพ้นจากการพิพากษาลงโทษของพระองค์ จะต้องมาพึ่งอาศัยในพระองค์ อาศัยในพระมหามวิหารสี่ของพระองค์

เขียนโดย Banpote Wetchgama (ศูนย์พันธกิจอุดรธานี)

แก้ไขล่าสุด ใน วันพฤหัสบดีที่ 30 พฤษภาคม 2012 เวลา 14:35 น.

(ข้อมูลที่น่ามาเขียนในบทเรียน “พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่และไม่เปลี่ยนแปลง” (The Living and Consistent God) นี้ ส่วนหนึ่งแปล เรียบเรียง และดัดแปลงมาจากหนังสือ

the Bible

John R. W. Stott” PP. 159-168,1972.)

“Understanding
by

3.พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่และไม่เปลี่ยนแปลง (The Living and Consistent God)

เขียนโดย บรรพต เวชกามา

วันเสาร์ที่ 16 มิถุนายน 2012 เวลา 12:20 น. - แก้ไขล่าสุด วันเสาร์ที่ 16 มิถุนายน 2012 เวลา 12:43 น.
